

Ablakomon bésütött a holdvilág

Az én rózsám abban fésüli magát,
Göndör haját százfelé fújja a szél,
Köszönöm babám, hogy eddig szeretted.

Ha meguntál édesanyám tartani,
Vigyél engem a piacra eladni,
Adjál oda a legelső kérőnek,
Ha nem adtál a régi szeretőmnek.

Édesanyám volt az oka mindennek,
Miért nem adott a régi szeretőmnek,
Adott volna engem oda csak annak,
Kit a szívem kiválasztott magának

Tele van a sötét égbolt ragyogó csillaggal,

Tele van az szívem is keserű bánattal,
//:Mit én nekem, mit én nekem csillag ragyogása
Ha az én bús szívemnek nincs vigasztalása. ://

Látom életemet nem igen gyönyörű
Az én két orcámon folydogál a könnyü
//: Ha tudtad határát rövid szerelmednek,
Miért nem hagytál békét én árva fejemnek. ://

Szabad a madárnak ágról ágra szállni,
Csak nekem nem szabad az utcán eljárni.
Áldd meg Isten, áldd meg a szeretőm házát,
Verd meg Isten, verd meg a benne lakóját.
Szerettelek rózsám amíg megcsaltalak,
De már a Jóisten viselje gondodat.

Tele van a sötét égbolt ragyogó csillaggal,

Tele van az én szívem is keserű bánattal.
Mit ér nekem mit ér nekem csillag ragyogása,
Ha az én bús szívemnek nincs vigasztalása.

Látom életemet nemigen gyönyörű.
Az én két orcámon folydogál a könnyü,
Ha tudtad határát rövid szerelmednek,
Mért' nem hagytál békét én árva fejemnek?

Minden madárkának szabad ágra szállni,
Csak nekem nem szabad az utcán eljárni.
Titkos szerelemnek nem kell cégért dugni,
Mert vagynak irigyek s el fogják gyászolni.

Nincsen a világon nagyobb szomorúság
Mint kik összepárosodnak s nem szeretik egymást
Ha meg kell ölelje karjait fájlalja,
Ha meg kell csókolja bús könnyit hullatja.

Szeretlek, szeretlek, csak ne mond senkinek
 Míg a templom fődjén össze nem esketnek.
 Ne mond meg anyádnak, hogy szeretlek téged
 Ne tudja meg senki, hogy meghalok érted.

Rózsám, ha meghalok tégy egy annyit értem,
 Hogyha nem is sajnálsz sírassál meg ingem
 Ne sírassál rózsám ott hol sokan látnak
 Sírd ki két szemedet magános fejfámnak.

Csak azt mond meg rózsám melyik úton mész el

Felszántom én aztat aranyos ekével
 Be is vetem én azt szemem szedett gyönggyel
 El is boronálom sűrű könnyeimmel.

Amerre én járok még a fák is sírnak
 Gyöngye ágaikról levelek hullanak.
 Húlljatok levelek, rejtsetek el engem
 mer' akit szeretek mást szeret nem engem.

Búza közé száll a dalos pacsirta

Búza közé száll a dalos pacsirta
 Hogyha magát már odafenn kisírta
 Hogyha magát már odafenn kisírta.

Én is szállnék, száll a lelkem zokogva
 Én is szállnék, száll a lelkem zokogva.
 Leszállanék, nem szállhatok sohova,
 Leszállanék, nem szállhatok sohova.
 Nem fogad bé hova szállnom kellene,
 Nem fogad bé hova szállnom kellene.
 Búzavirág szemű babám kebele,
 Búzavirág szemű babám kebele.

Csikorog a szekér, szép hat ökör húzza,

Csikorog a szekér, szép hat ökör húzza,
 Mellette egy barna legény könnyeit hullatja.
 Mellette egy barna legény könnyeit hullatja.

Ne sírj barna legény, ne hullasd könnyedet,
 Ne sírj barna legény, ne hullasd könnyedet.
 Mer' akit szerettél mást szeret nem téged,
 Mer' akit szerettél mást szeret nem téged.

Szerelem, szerelem, átkozott gyötrem,
 Szerelem, szerelem, átkozott gyötrem.
 Mé' nem termettél meg minden falevelen,
 Mé' nem termettél meg minden falevelen ?

Minden falevelen, minden fa tetején,
 Minden falevelen, minden fa tetején.

Szakaszthatott volna minden szegény legény,
Szakaszthatott volna minden szegény legény.

Minden fa tetején, minden bokor alján,
Minden fa tetején, minden bokor alján,
Hogy szakított volna minden szegény leány,
Hogy szakított volna minden szegény leány.

Lám én szakítottam, de megcsalatkoztam,
Lám én szakítottam, de megcsalatkoztam,
Fehér galamb helyett vadgalambot fogtam,
Fehér galamb helyett vadgalambot fogtam.

Este későn megperdítik a dobot,
Este későn megperdítik a dobot.
Kiadják a nehéz parancsolatot,
Kiadják a nehéz parancsolatot.

Magyar fiúk kezdődik a háború,
Magyar fiúk kezdődik a háború.
De azér' tük ne legyetek szomorúk,
De azér' tük ne legyetek szomorúk.

Ki van téve a magyarnak zászlója,
Ki van téve a magyarnak zászlója.
De sok legényt feleskettek alatta,
De sok legényt feleskettek alatta.

Én magam is felesküdttem alatta,
Én magam is felesküdttem alatta.
Az én rózsám keservesen siratja,
Az én rózsám keservesen siratja.

Erdély ország hegyes-völgyes határa,
Erdély ország hegyes-völgyes határa.
Terem kislányt minden legény számára,
Terem kislányt minden legény számára.

Hol terem több jó bor és több szép leány,
Hol terem több jó bor és több szép leány.
Mint ideben Erdély ország határán,
Mint ideben Erdély ország határán.

Verbuválnak Szék városán kötéllel,
Elfogják a szegény legényt erővel.
A gazdának öt- hat fiát, a gazdának öt- hat fiát nem bántják,
A szegénynek ha egy van is elfogják.

Hátra kötik a két karját kötéllel,
Úgy kísérik Kolozsvárra fegyverrel.
Utána megy apja- anyja, utána megy apja, anyja siratják,

Kérik vissza-semmi pénzér' nem adják.

Apám, anyám térjél vissza szomorán,
 Növeld többi gyermekedet szigorán.
 Növeld többi gyermekedet növeld többi gyermekedet szigorán,
 Hogy fogja el a vármegye szaporán.

Szép a csikó, ha szépen felnyergelik,

Szép a rózsám, ha szépen felöltözik,
 Mikor menyen a templomba előttem
 Az én szívem majd kirepül belőlem.

Le is szállnak fel is szállnak a fecskék

Jaj, de búsan telnek tőled az esték
 Látod babám, eljöhetnél egy este
 Meglátnád a bús szívemet lefestve
 Látod babám, eljöhetnél egy este
 Meglátnád a bús szívemet lefestve.

El is mennék én hozzátok egy este ,
 Ha j' az anyád a kapuba nem, lesne ,
 De j'az anyád olyan huncut menyecske
 Meghallgatta mit beszéltünk az este.
 De j'az anyád olyan huncut menyecske
 Meghallgatta mit beszéltünk az este.

Márk József -42 - (1969) - Szék

Soha sem vétettem Szeben városának,

Mégis besoroztak engem katonának.
 Verja meg az Isten Szeben mérsárosát,
 Hogy mér' vágta le a kicsi bornyu lábát.

Szegény kicsi bornyu, nem tud lábán járni,
 Gyalogkatonának a hátán kell hordozni.

Ha meguntad jó galambom vélem életedet
 Csináltass koporsót, s temess el engemet.
 Írd fel a fejfámra ott nyugszik egy árva
 Kinek szerelemtől történt a halála
 Szerelem, szerelem, átkozott szerelem,
 Mér' nem termettél meg minden falevelen ?

Minden falevelén, minden bokor tövén,
 Szakisztatott volna róla minden szegén' legén
 Mer' én szakisztottam, el is hervasztottam
 Ha még szakítanék talán meg is halnék.

Szabó Varga György, 62 SZÉK - 1969

Úgy gondolod régi babám megcsaltál

Pedig engem meg sem szomorítottál
 Megcsaltad te százszor jobban magadat

Mer' nem kapsz te nálamnál igazabbat.

Édesanyám sokat intett a jóra
Este későn ne menjek a fonóba
S nem hallgattam édesanyám szavára
Rávittek a lányok a csalfaságra.

S' kék ibolya búra hajtja a fejét
Nincsen aki megöntözze a tövét
S' szállj le harmat kék ibolya tövére
Hadd találjak egy igaz szeretőre.

S' piros rózsa ha leszakisztanálak
Mít mondanál babám, ha elhagynálak ?
Azt mondanám, verjen meg a Teremtő,
Mer' nem voltál igaz szívű szerető.

Ha j'az Isten nem egymásnak teremtett,
Mér' is adott a szívünkbe szerelmet ?
S' adott volna 'ja szívünkbe 'jegy kősziklát,
Hogy sohase ismertük volna egymást.

Székely Ferenc - 42 - Szék (1970)

Bujdosik az árva madár, nincsen párja,
Hát az én bús, árva szívem hogy ne fájna, ájnáná.....

Kimentem én az erdőbe, az erdőbe,
Ráléptem egy venyigére, venyigére,
Venyigéről, venyigéről venyigére,
Fáj a szívem a szókére, a szókére.

Kimentem én a piacra, a piacra,
Ráléptem egy papirosra, papirosra,
Papirosról, papirosról papirosra,
Fáj a szívem a pirostra, a pirostra."

A menyasszony gyöngyvirág,
Koszorúja gyöngyvirág,
Az a boldog vőlegény,
Ki azt mondja: az enyém.
A menyasszony gyöngykoszorú,
Csak az én szívem szomorú,
A menyasszony szíve tája,
Boldog minden dobbanása.

Virágos a fa teteje,
Koszorús a leány feje,
Hullani kell a virágnak ,
Esküdni kell a leánynak.
Gyere rózsám, gyere már,
Mer' a szívem téged vár,
Téged óhajt, téged vár,

Téged csókolni nem kár.

Szép a leány, ha lánykort ér,
Szép hajával játszik a szél,
Nem tudja, hogy mi a bánat
Míg lány barátival járhat.
De a leány férjhez megy már
Kalickába bezárt madár,
Megtudja, hogy mi a bánat
Mer' az örömtől megválhat .

A kapuban a szekér,
Itt a legény leányt kér
De a leány azt mondja
Nem megyek férjhez soha.

Párnahaja szövetlen,
Derékalja kötetlen
A tollúja a tóban
A vadréce hordozza.

Örömanya jöjjön ki
Hogy a pakkot hozza ki,
Eressze be a vejét,
A lánya szeretőjét

Magas a dési temető, mellette egy sűrű erdő.
Ott bujdosik a kedvesem, odamegyek s megkeresem.

Jaj de sokszor, jaj de régen jártam egy virágos réten
Ott láttam egy kis madarat, kérdeztem a galambomat.

Azt mondta, hogy látta, látta, egy legény keblére zárta
Ha elvette, éljen vele, csak előttem ne ölelje.

Ha elvette, éljen vele, ölje meg a bú mellette,
Öröme is annyi legyen amennyit ő csinált nekem.

Hajtsd ki rózsám az ökröket, legeltesd meg szegényeket,
szénafűre ne hajtsd őket, mer 'elveszik a szűrődet.
Ha elveszik a szűrődet, mivel takarsz bé engemet,
van nekem egy cifra subám, bétakarlak véle babám.

Lefelé folyik a Tisza, nem folyik az soha vissza,
Rajta van a babám csókja, ha sajnálja vegye vissza.
Ha sajnálta miért is adta, nem voltam én rászorulva,
Ha sajnálta vegye vissza , nem kell a panaszos csókja."

Édesanyám mért is szültél, ha engemet megvetettél?
Mért is szültél a világra örökös szomorúságra,
Édesanyám is volt nékem, nem is olyan réges-régen.

Nem is olyan rég nincs anyám,
 Csak mióta meghalt apám
 Édesanyám hol a szíved, hol az anyai szerelmed ?
 MÉR'virágzik jégvirágot, mért vetted meg a lányod?
 Kimegyek a temetőbe, leborulok egy sírkőre.
 Az a sírkő kinek jele ott van apám eltemetve,
 Leborulok sírhalmára, szívem vigasztalására.
 Göröngyei azt suttojják, itt vár reád a boldogság
 Itt lesz szíved meggyógyulva, itt lesz lelked megnyugodva.
 Édesanyám mért is szültél, ha ennyire megvetettél
 De sok mindennek kitettél, a bánattól nem kíméltél.

Úgy meg vagyok búval rakva

Mint a parlagi rózsafa
 Csak egy- kettő terem rajta,
 Mégis terítve alatta.

Úgy elmegyek, meglássátok,
 Hírem sohasem halljátok
 Mikor hírem meghalljátok
 Bús levelem olvassátok.

Én Istenem még valaha
 Bús életem fordítsd jóra
 Hozd fel a régi napomat
 Hozd haza a galambomat

Erdő, erdő kerek erdő, be szép madár lakja kettő,

Piros lába, zöld a szárnya, piros a rózsám orcája.

Olyan piros mint a tűz, tőlem gyakran csókot kér,
 De én biza' nem adok, inkább úgy megátkozlak.

Kilenc fia néma legyen, a tizedik leán' legyen,
 Az is olyan hamis legyen, ország-világ híre legyen.

Ezek a szép szász leányok kihúzott kendőbe' járnak

Ki van húzva a kendője, elhagyta a szeretője.
 Illik a tánc a cudarnak, minden rongya lobog annak,
 Lobog elől, lobog hátul, lobog minden oldalából

A kisasszony azt hiszi, hogy a betyár elveszi,
 Ne higgye el előre, semmi válik belőle.
 A kisasszony pipa réz, mindig a tükörbe néz,
 A kisasszony gyöngé teste megkívánja minden este.

Árva vagyok apa nélkül,

De még árvább anya nélkül.
 Árva vagyok, senkim sincsen
 Csak egyedül a jó Isten,
 ájnánáná.

Hajtsd ki rózsám az ökreket,
 Legeltesd meg szegényeket.
 Szénafűre ne hajtsd őket
 Mer' elveszik a szűrödet.
 Ha elveszik a szűrödet
 Mivel takarsz be engemet
 Van nekem egy cifra subám
 Avval takarlak be babám.

Szerettelek sok ideig
 Szeredától csütörtökig
 Szeretett a fene soha
 Csak meg vótam' veled szokva.
 Úgy meg vótam' veled szokva
 El sem felejtelek soha.

Márk József -42 - (1969) - Szék

||:Gyötör engem a szerelem, nem táplál,:||
	:árva szívem nyugodalmat nem talál.:	
	:Árva szívem nyugodalmat nem talál.:	
	:Ázom, ázom, azt gondoltam, hogy esik,:	
	:pedig csak a két bús szemem könnyezik.:	

Muzsikaszó hallatszik a cserjésben,
 most viszik a rózsám az esketőre.
 De szeretnék és is akkor ott lenni,
 mikor a pap a rózsámat esketi.

||:Hallanám meg, hogy tagad ki szívéből.:||
 ||:Nem félsz rózsám a fenn való Istentől?:||

Ez az utca bánat utca, bánat utca,
 bánatkoval van kirakva, van kirakva,
 ||:Azt is az én rózsám rakta,
 hogy én járjak sírva rajta.:||

Nem járok én, nem járok én sírva rajta,
 Járjon aki, járjon aki kirakatta,
 ||:Nem járok én sírva rajta,
 járjon aki kirakatta.:||

||:Úgy elmennék, ha mehetnék,
 ha szabad madár lehetnék.:||
 ||:Szabad madár nem lehetek,
 rózsám hozzád nem mehetek, á-lálálá-lálá-lálálá.:||

||:Anyám, Anyám, Édesanyám,
 Ne kiálts több átkot reám!:||
 ||:Kiáltottál már eleget,
 elégeld meg mindezeket, á-lálálá-lálá-lálálá.:||

Szék városi híres templom harangja,
 ej, de ritkán hallszik nálunk a hangja.

||:De amikor, elhozza az esti szél,
eszembe jut, hogy te engem szeretted.:||

Száradjon el minden virág a réten,
aludjon ki minden csillag az égen,
||:nap se süssön, gyász borítsa az eget,
mer` egy kislány csalta meg a szívemet.:||

Ablakomba besütött a holdvilág,
az én rózsám abban fészeli magát.
Göndör haját százfelé fújja a szél,
köszönöm babám, hogy eddig szeretted.

De szeretnék az erdőben fa lenni,
ott is csak a tölgyfa nevet viselni
mert a tölgyfa kék lánggal ég, füst nélkül,
az én szívem soha nincs bánat nélkül.

De szeretnék az égen csillag lenni,
az ég alján homályosan ragyogni
(ott is csak a hajnalcsillaggal járni)
éjfél után megkerülném az eget,
hadd tudjam meg, hogy a babám kit szeret.

De szeretnék a templomban ott lenni
Mikor az én kedves babám esketik
Meghallgatnám mit tagadsz ki szívedből
Hogy te csalfa nem félsz a Jóistentől

Szép a csikó, ha szépen fel nyergelik
Szép a babám, ha szépen felöltözik
Mikor menyen a templomban elottem
Az én szívem majd kiugrik belólem

Verje meg az Isten azt a jó anyát,
Ki eltiltja babájától a fiát,
Engemet is eltiltott egy mostoha,
Törje ki a válogatós nyavalya.

Nem vagyok én, én az oka semminek,
Édesanyám volt az oka mindennek,
Mért nem adott engem oda csak annak,
Kit a szívem kiválasztott magának.

De szeretném a szívemet kivenni
Virág helyett az asztalra letenni
Hogyha látnád hervadását szívemnek
Akkor tudnád régi babám, hogy szeretlek

Nincs édesebb a havasi dinnyénél
Nincs kedvesebb az első szeretőnél
Mert az első igazán tud szeretni
Másodikkért de sokat kell szenvedni

Jaj de bajos ketten egyet szeretni
 Tövis közül gyöngyvirágot kiszedni
 Én már tudom, mer én régen próbálom
 Még az ellenségemnek sem kívánom

Jaj de bajos egy párnára feküdni
 Aki egymást nem igazán szereti
 A párnának a két széle elszakad
 A közepe tiszta újan megmarad

Jaj de könnyu egy párnára feküdni
 Aki egymást igaz szívvvel szereti
 A párnának a közepe elszakad
 A két széle tiszta újan megmarad.

Elmegyek, elmegyek

Messze földre megyek
 Ennek a városnak
 Lakója nem leszek

Ha elmégy is rózsám
 Csak hozzám igaz légy
 Igaz szerelmedet
 Hamisra ne fordítsd

A tököt a földbe
 Nem magának szántja
 Az anya a lányát
 Nem magának szánja.

||:Bóg a bárány a mezőbe:||
	:a menyasszony kiskertjébe.:	
	:Siratja a koszorúját, :	
	:elhullatta a virágját.:	

	:Ne sirasd gyöngykoszorúdat.:	
	:mer' én kötek néked olyat.:	
	:Éjjel, nappal kössed rózsám.:	
	:ügysem leszel többet leány.:	

Tele van a sötét égbolt ragyogó csillaggal,
 tele van az én szívem is keserű bánattal.
 Mit ér nekem, mit ér nekem csillag ragyogása,
 ha az én bús szívemnek nincs vígasztalása?

Látod életemet, nem igen gyönyörű,
 az én két orcámon folydogál a könnyű,
 Ha tudtad határát igaz szerelmednek,
 mért nem hagytál békét én árva szívemnek.

Szabad a madárnak ágról-ágra szállni,
 csak nekem nem szabad te hozzád eljánni.
 Igaz szerelemnek nem kell cégért dugni,
 megtudják az irigyek, s elfogják átkozni.

Minden madárkának szabad ágra szállni
 csak nekem nem szabad az utcán járni.
 Titkos szerelemnek nem kell cégért dugni,
 mert vagynak irigyek s el fogják gátolni.

Le is szállnak, fel is szállnak a fecskék,
 ej, de búsan telnek nálunk az esték.
 ||:Látod babám, eljöhetnél egy este,
 s meglátnád a bús szívemet lefestve.:||
 (Meglátnád a két halovány orcámat
 Melyet érted megsárgított a bánat.)

El is mennék én hozzátok egy este,
 ha az anyád a kapuban nem lesne,
 ||:de az anyád olyan huncut menyecske,
 kihallgatta, hogy mit beszélünk az este.:||

Én az éjjel nem aludtam egy órát,
 hallgattam a régi babám panaszát.
 ||:Éjfél után mondta meg, hogy mi baja,
 Ószeretne, de az anyja nem hagyja.:||

Székvárosi öreg templom harangja,
 Jaj, de búsan hallszik nálunk a hangja,
 De amikor elhozza az esti szél,
 Eszembe jut, hogy te engem szerettél.

Nem szeretsz már, nem hallom a harangot,
 nem is hoz már életembe soha jót.
 Síríg tartó hű szerelmet fogadtál,
 szaz estéli harangszónál elhagytál.

Száradjon el minden virág a réten,
 aludjon el minden csillag az égen.
 Nap se süssön, gyász borítsa az eget,
 mer' egy kislány csalta meg a szívemet.

Zöld erdőben terem a mérges kígyó,
 szép leányból lesz a legény csábító.
 Jaj, Istenem, de jó annak ki csúnya,
 szegény legény szívét nem szomorítja.

Jár a kislány virágos zöld mezőben,
 fejér kendőt lobogtat két kezében.
 Fejér kendő a szerelem zászlója,
 nem a világ, állj meg babám egy szóra.

Hús a berek, patak menyen az alján,
 gyere oda búslakodó kisleány.
 Barna kislány ne indulj el utána,
 bánat virág virágozik nyomába.

Gyócs az ingem, kötőre van az ujja,
 nézd meg babám, kibomlott a galandja.

Gyere ide, kösd meg szépen csokorra,
nem kívánom ingyen, tedd meg csókomra.

Barna legény nem megyek a berekbe,
galand csokrot nem teszek az ingedre.
Tettem egyszer, átkozott vót az óra,
melyben veled megállottam egy szóra.

Megengedje Szék városa,
ha nem voltam jó lakosa.
Isten veled Édesanyám,
nem viselsz több gondot reám.

Mikor megyek a kapuson,
nézz ki rózsám az ablakon.
Vess utánam egy pillantást,
Úgy sem látjuk többet egymást.

Jól esik a bús szívnek, hogyha panaszolhat,
hogyha bánatjaiból másnak is adhat.
Ó én édes galambom, ó jaj, mint szeretlek,
egy fél fertály óráig el sem felejtelek.

Még éjjel is álmomban képedet ölelem,
de mikor felébredek csak hűlt helyed lelem.
Ó én édes galambom ó jaj, mint szeretlek,
Egy fél fertály óráig el sem felejtelek.

||:Hegyen ülök, búsan nézek le róla,:||
||:mint a boglya tetejéről a gólya.:||

||:Lenn a völgyben lassú patak révedez,:||
||:Az én árva életemnek képe ez.:||

||:Megemésztett engemet a szenvedés,:||
||:mert bűm sok volt, örömem meg oly kevés.:||

Mi zörög, mi zörög a sűrű erdőben,
talán az én rózsám ökrét hajtják a cserére.

Ha hajtják, hadd hajtsák, hadd fizessen érte,
mer' az a szép piros hajnal más kislánynál érte.

Az egyikhez eljár, a másiknál meghál,
nekem pedig azt esküszí, hogy senkihez sem jár.

||:Búza közé száll a dalos pacsirta, :||
||:hogyha magát már odafönn kisírta.:||

||:Én is szállnék, száll a lelkem zokogva,:||
||:leszállani nem szállhatok sehova.:||

||:Nem fogad bé hova szállnom kellene,:||
||:búzavirágszemu babám kebele.:||

Édesanyám rózsafája

engem hajtott utoljára,
Bár soha se hajtott volna, hajtott volna,
maradtam volna bimbóba, hateha.

Én vagyok az, aki nem jó,
fellegajtó nyitogató,
nyitogatom a felleget, a felleget,
sírok alatta eleget, hateha.

||:Húzzad cigány, ne húzz kettőt:||

||:most találtam hú szeretőt:||

||:Úgy búsulok majd meghalok:||

||:mégis jókedvet mutatok:||

||:Nem úgy van most, mint volt régen,:||

||:nem az a nap süt az égen.:||

||:Nem az a nap, nem az a hold,:||

||:nem az a szeretőm ki volt.:||

||:Mer aki volt, rég elhagyott,:||

szébbre vágyott, de nem kapott,
még olyat se, mint én vagyok.

||:Ne sirasd gyöngykoszorúdat,:||

||:mer' én neked kötek olyat:||

||:Éjjel-nappal kössed rózsám,:||

||:úgy se leszel többet lejárny.:||

||:Hadd el bús szívemet, sírjál,:||

||:úgy sincs kinek panaszoljál.:||

||:Panaszoljál az egeknek,:||

||:azok nem mondják senkinek.:||

||:Gyötör engem a szerelem, nem táplál,:||

||:árva szívem nyugodalmat nem talál.:||

||:Ázom, ázom, azt gondoltam, hogy esik,:||

||:Pedig csak a két bús szemem könnyzik.:||

Este van, este van, de nem minden lánynak,

Csak annak a lánynak, kihez sokan járnak,
Hozzám nem jár senki, nincs is nékem este,
Nekem minden este gyászosra van festve.

Látod rózsám, látod azt a száraz nyárfát,
mikor az kizöldül, akkor megyek hozzád,
Mikor egy szem búza száz kalangyát terem,
csendes folyó vize visszafelé megyen

||:Bízom Isten után, kizöldül az én fám,
rózsám, a te csalfa szíved visszatér még hozzám:||

Istenem, Istenem, én édes Istenem,
 hogy kell e világot búval eltöltenem,
 Egy esztendő, kettő, búval is eltelik,
 hej, de az enyém sok, soha el nem múlik.

||:Szabad a madárnak ágról ágra szállni,:||
 ||:csak nekem nem szabad a rózsámhoz járni.:||

||:**A vadgalamb fészket rakja az ágon,:**||
 ||:turbékolja, hogy néki nincs hű párja.:||

||:Nekem sincsen apám, anyám, szeretőm, :||
 ||:kinn nyugosznak ott a sötét temetőn. :||

||:Temetőbe egyedül egy mély sírdomb,:||
 ||:ráhajlott egy szomorú fűz citrom lomb.:||

Jól gondold meg rózsám elejét, utolját,
 hogy kivel kötöd be életednek sorát.

Mert nem kölcsön kenyér, hogy visszaadhassad.
 Sem nem tiszta búza, hogy learathassad.

Fúvom az énekem, de nem jókedvemből,
 csak a bú fúvatja szomorú szívemből.

Soha se vétettem Szeben városának,
 mégis behivatott engem katonának.
 Verje meg az Isten Szeben mészárosát,
 hogy miért vágta le kicsi bormyú lábát

||:Szegény kicsi bornyú nem tud lábán járni,
 gyalog katonának hátán kell hordozni.:||

Leszállott a páva vármegyházára
 teringeti szárnyát ki Magyarországra.

Teringeti szárnyát ki Magyarországra
 sok szegénylegénynek szabadulására.

Azt tudod édesem, hogy el vagy felejtve,
 éjjel is nappal is szívembe vagy rejtve.

Nincsen a világon nagyobb nyomorúság,
 Mint kik összepárosodnak, s nem szeretik egymást.
 Ha meg kell ölelje karjait fájlalja,
 Ha meg kell csókolja, bús könnyit hullatja

Szeretlek, szeretlek, csak ne mondd senkinek,
 még a templom földjén össze nem esketnek.
 Ne mondd meg anyádnak, hogy szeretlek téged
 ne tudja meg senki, hogy meghalok érted.

Rózsám ha meghalok, tégy egy annyit értem,
 hogy ha nem is sajnálsz, sirassál meg engem.

Ne sirassál rózsám, ott hol sokan látnak,
sírd ki két szemedet magános fejfámnak.

Fekete a holló, gyászt visel magáér',
én is gyászt viselek jegybéli mátkámér'.

Állj meg holló, állj meg, vidd el leveletem
apámnak, anyámnak, jegybéli mátkámnak.

Ha kérdik hogy vagyok, mondd hogy beteg vagyok,
idegen országban csak bújdosó vagyok.

Akit én szeretek, csak egyszer láthatnám,
szívem bánatával mindjárt megnyugodnám.

Idegen országban, idegen emberek,
járok az utcákon, senkit nem ismerek.

Eredj kedves fiam, eredj ha menned kell.
A jó Isten legyen minden lépéseddel.

Ha meghalok, ha meghalok,
tudom, hogy eltemetnek.
Azt is tudom, azt is tudom,
fekete földbe tesznek
Kék virágot virágzik a temető,
szőke lányban nincsen igaz szerető.

Ha meghalok, ha meghalok
meghagyom a babámnak,
ne sirasson, ne sirasson
hétköznap, csak vasárnap.
Akkor is csak bal szemével sirasson,
jobb szemével babájára kacsintson.

Be szépen szól a cimbalom,
mi lesz belőlünk galambom?
Belőlem egy fülemüle,
ki a párját elvesztette.
Belőled lesz szép szomorú,
egy szép elhervadt koszorú.

Csak azt mondd meg, rózsám melyik úton mész el?
Fölszántom én azt aranyos ekével,
be is vetem én azt szemenszedett gyönggyel.
El is boronálom suru könnyeimmel.

Amerre én járok még a fák is sirnak,
gyenge ágairól levelek hullanak.
Hulljatok levelek, rejtsetek el engem,
mer' akit szeretek, mást szeret nem engem.

Csikorog a szekér, szép hat ökör húzza.
Mellette egy barna legény könnyeit hullatja.

Ne sírj barna legény, ne hullasd könnyedet,
mer' akit szerettél, mást szeret, nem téged.

Szerelem, szerelem, átkozott gyötrellem,
mér' nem teremtél meg minden fa levelen?

Minden fa levelen, minden fa tetjén,
hogyan szakított volna minden szegény legény.

Minden fa tetején, minden bokor alján,
hogyan szakított volna szegény leány.

Lám én szakítottam el is szalasztottam,
szelíd galamb helyett vad galambot fogtam.

Szállj le hattyú, szállj le a fekete földre,
vidd el az én bús levelem a régi helységembe.

Egyiket apámnak, másikat anyámnak,
ej a harmadikat az elhagyott babámnak.

Írom a levelem sűrű könnyeimmel.
Hej le is pecsételem szomorú szívemmel.

Szeretnék szántani,
hat ökröt hajtani,
||Ha a rózsám odajönne,
az ekét tartani.||

Szántottam, szántottam,
hat ökröt hajtottam,
minden egyes forduláznál
egyét kurjantottam.
Azt a rózsám meghallotta,
kijött hozzám nyomban.

Kurjantásod hallva
az ebédet hoztam.
Letettem én a szénaboglyára
ott fogyasztjuk el azt.

Szántottunk, szántottunk,
hat ökröt hajtottunk,
minden egyes forduláznál
egymást megcsókoltuk.
Minden délben a szénaboglyánál
egymáséi voltunk.

A gazda meglátta,
az égre sóhajtván.
||Összefogta a két kezét,
emígy sóhajtozott:||
összefogta a két kezét,
emígy fohászkozott:||

Uram, én Istenem,
világ vége vagyon,
||a szolgám a babájával
a napot lopja moston.||

A szolgám, s a boglyám,
babája úgy rázza,
||feldöntik a szénaboglyám,
az Isten megáldja.||

Haragszik a gazda,
hogy mi ily mulatunk,
||ha haragszik, vigye el a kánya,
de mi még maradunk.||

A gazda haragszik,
de majd megbékéllik,
valamikor ő is azt csinálta,
arra emlékeznek.
Valamikor ő is azt csinálta,
ezért sóhajtozik.

Amikor szántottunk,
hat ökrét hajtottunk,
minden egyes fordulásnál,
egymást megcsókoltuk.
Minden délben a szénaboglyánál
egymáséi voltunk.

Négyes (magyar)

Es' az eső szép csendesen,
ne sírj rózsám keservesen.
Ne sírj rózsám keservesen,
majd megsegít a Jóisten.

Szennyes ingem, szennyes gatyám,
Mezősége lakik anyám.
Nincsen fája se hamuja,
hogy az ingem megszapulja.

Ne nézd hogy én szennyes vagyok,
mert szívembe nincsen mocsok.
Az az egy pecsét benne van,
szeretlek én rózsám nagyon.

||:Szabad madár, vagy te rózsám,
mégis ritkán jársz el hozzám.:||
Ha én olyan szabad volnék,
minden este nálad volnék,
ajlalala, lalala, lala

||:Este későn ne járj hozzám,
tilalomban tart az anyám.:||
Mond virág a rózsának,
tartson szeretőt magának,
tartson szeretőt magának,
ajlalala, lalala, lala

||:Ha elmész is, járj békével,
rólam se felejtkezzél el.:||
Akkor jussak az eszedbe,
mikor kenyér lesz kezvedbe.
aj-lalala, la-lala, lala-la-la-la,

Akkor se jussak egyébről,
csak az igaz szeretetről.
Csak az igaz szeretetről,
ajlalala, lalala, lala

Ne szeressél kettőt-hármat, mer' az egy is elég bánat.
Olyan bánat a szívemen, kétrét hajlott az egeken.
Ha még egyet hajlott volna, szívem kettészakadt volna

||: Aj Istenem, hogy' éljek meg, hogy a világ ne szóljon meg :||
Szól a világ mit hajlok rá, úgy ég a tűz, ha tesznek rá.
Az egész világ rólam beszél, de azt mind elfújja a szél.

Úgy kellett volna szeretni, hogy azt ne tudja meg senki.
Megtudta az egész világ, minden rosszat reám kiált.
Aj, la, lala, la....

Ezek a szép szász leányok,
kihúzó kendőben járnak.
Ki van húzva a kendője,
elhagyta a szeretője.

A kisasszony azt hiszi,
hogy a betyár elveszi.
Ne higgye azt előre,
semmi válik belőle.

A kisasszony piperéz,
mindig a tükörbe néz.
A kisasszony gyöngye teste
megkívánja minden este.

Három csillag jár az égen
Három szeretőm volt nékem
||:Az egyik szőke a másik barna, a harmadik arany alma:||

Áldd meg Isten azt az utcát
Kibe az én rózsám sétál
||:Kirakatom gyémántkővel, nézzen bele este-reggel:||

Verd meg Isten azt az utcát
Kibe az irigyem sétál
||:Kirakatom beretvával, essen bele orcájával:||

Erdő, erdő, kerek erdő,
de szép madár lakja kettő.
Kék a lába, zöld a szárnya,
piros a rózsám orcája.

Olyan piros, mint a vér,
tőlem gyakran csókot kér,
de én bizony nem adok,
inkább jól megátkozom.

Kilenc fiad néma legyen,
a tizedik leány legyen,
az is olyan csalfa legyen,
ország, világ híre legyen.

Kinek nincsen szeretője,
menjen ki a zöld erdőbe,
írja fel egy falevélre:
néki nincsen szeretője.

Kinek nincs kedve itt lakni,
menjen menyországba lakni.
Építsen az égre házat,
ott nem éri semmi bánat.

Építsen az ég szélére,
ott nem éri semmiféle.
Építsen az égre házat,
ott nem éri semmi bánat.

Szeress rózsám, csak nézd meg kit,
mer' a szerelem elvakít.
Engemet is elvakított,
örökre megszorított.

Olyan furcsa kedvem vagyok,
a szókért szeretem nagyon.
A barna sem ellenségem,
most is ő a feleségem.

Bonchidai sűrű berek
ott terem az igaz gyerek.
Ott termettem én magam is,
az én kedves galambom is.

Hasadj meg föld, rejts el engem,
ne engeddd, hogy reggelt érjek.
Mert engemet minden reggel,
csak a búbánat serkent fel.

Ágas bogas sűrű cserfa,
nem láttam a rózsám még ma.
Meg se látom vasárnapig,
megszakad a szívem addig.

A felszegi magas torony,
beleakadt az ostorom.
Akaszd ki kedves galambom,
halvány orcádat csókolom.

Egek, egek bús fellegek,
szánjatok meg, ne halljak meg,
Szánjatok meg, ne halljak meg,
hogy a búval ne vesszek el.

Hajtsd ki rózsám az ökröket,
legeltesd meg szegényeket.
Bársony fűre ne hajtsd őket,
mer elveszik a szüredet.
S ha elveszik a szüredet,
mivel takarsz be engemet.
Van nekem egy cifra bundám,
betakarlak kedves rózsám

Azt mondja a kakukk madár,
nem sokáig élek én már.
Sírba viszen a búbanat,
meghalok rózsám utánad.
Ha kivisznek az udvarra,
borulj le a koporsómra.
Ejtsél reám egy pár könnyet,
talán megérdemlem tőled.

||:Táblás ablak az utcára,
nap süt üvegtáblájára.:||
||:Alatta szép kis kert virul,
jó szag terjed virágirul.:||

Esik eső, szakad, szakad,
szeretnélek, de nem szabad.
Szeretnélek, de nem merlek,
szeretőd van, attól félek.

Adj utat rózsám a búnak
Ne higgy minden csalfa szónak
Irigyeim annyin vannak
Mint a kutyák, úgy ugatnak.

Szeress rózsám csak nézd meg kit,
mert a szerelem megvakít.
Engemet is megvakított,
örökre megszorított.

Lefelé folyik a Tisza,
nem folyik az többet vissza.
Panaszos a babám csókja,
ha sajnálja vegye vissza.

Árva vagyok apa nélkül,
de még árvább anya nélkül.
Árva vagyok, senkim sincsen,
csak egyedül az Úristen.

Szennyes ingem, szennyes gatyám,
Mezőségen lakik anyám.
Nincsen fája se hamuja,
hogyan az ingem megszapulja.

Ne nézd, hogy én szennyes vagyok,
a szívemen nincsen mocsok.
Az az egy pecsét benne van,
szeretlek én rózsám nagyon.

Itt is terem sok szép virág,
madár dalol szép a világ.
De az mind semmit ér nekem,
ha a babám nem ölelem,
Es az eső szép csendesen,
sír a rózsám keservesen.
Ne sírj rózsám keservesen,
majd megsegít a jó Isten.

Es az eső, szakad, szakad,
szeretnélek, de nem szabad,
Es az eső a nyomáson,
ma van rajtam, holnap másom.
Ki nem hiszi próbálja meg,
mindenki magán tanul meg.
Én nem hittem, próbát tettem,
azzal magam elvesztettem.

Látod rózsám, azt a hegyet,
menjünk oda, szedjünk meggyet,
Én megrázom, te csak szedjed,
csókot is kapsz de csak egyet.
Elment az én rózsám Pestre,
hazajön holnap estére.
Ha hazajön, hazavárom,
de ha nem jön azt se bánom.

Ez a világ amilyen nagy,
Te, galambom, oly kicsiny vagy.
De ha téged bírhatnálak,
a világot nem adnálak

Te vagy a nap, én az éjjel,

teljes teli sötétséggel.
Ha szívünk összeolvadna,
rám be szép hajnal hasadna.

Ne nézz reám, süsd le szemed,
elégeti a lelkemet.
De hisz úgysem szeretsz engem,
égjen el hát árva lelkelem.

Jer bé a temetőkertbe,

írd fel a sírom kövére.
A világon, a föld színén,
olyan árva nincsen, mint én.
Árva vagyok apa nélkül,
de még árvább anya nélkül.
Kérem a nagy Istenemet,
hogy el ne hagyjon engemet.

Eljön még az én napom is,
ha most bús homályban van is.
Aj, Istenem, vigasztalj meg,
ne hagyd, a búmba haljak meg.
A búm nem fogy el már soha,
mert én meg vagyok átkozva.
Vagy apámtól, vagy anyámtól,
vagy az idegen szájaktól.

Szeretett a fene soha,
csak meg voltam veled szokva.
Úgy meg voltam veled szokva,
el sem felejtelek soha.
Szeretnek nagy a titka,
de jó annak, ki nem tudja.
Szerettelek tiszta szívből,
de elhagylak keservemből.

Es az eső szép csendesen,
ne sírj rózsám keservesen.
Ne sírj rózsám keservesen,
mert megsegít a jó Isten.
Elment az én rózsám Pestre,
hazajő holnap estére.
Ha hazajő, haza várom,
de ha nem jó, azt se bánom.

Magas hegyről foly le a víz,
többet rózsám bennem ne bízz.
Ha bízol is, csak úgy bízzál,
szeretőről gondoskodjál.

Mért búsulsz, tán megbántad már,
hogy engemet megbántottál.

Sose búsulj, úgymint késő,
ami elmúlt, vissza nem jó.

Búsulni sohase tudtam,
tőled rózsám megtanultam.
Búsultam én már eleget,
búsuljon a fene többet.

Ne szeressél kettőt, hármat,
mer' az egy is elég bánat.
Olyan bánat a szívemen,
kétrét hajlott az egeken.
Ha még egyet hajlott volna,
szívem ketté hasadt volna.

Aj Istenem, hogy éljek meg,
hogy a világ ne szóljon meg?
Szól a világ, mit hajtok rá,
úgy ég a tűz, ha tesznek rá.
Egész világ rólam beszél,
de azt mind elfújja a szél.

Úgy kellett volna szeretni,
hogy azt meg ne tudja senki.
Megtudta az egész világ,
s minden rosszat reám kiált.

Édesanyám miért is szültél,
ha engemet megvetettél?
Miért is szültél e világra,
örökös szomorúságra.

Édesanyám is volt nékem,
nem is olyan réges-régen.
Nem is olyan rég nincs anyám,
csak mióta meghalt apám.

Kimegyek a temetőbe,
leborulok egy sírkőre.
Az a sírkő kinek jele,
ott van apám eltemetve.

Leborulok sírhalmára,
szívem vigasztalására.
Göröngyei azt susogják,
itt vár reám a boldogság.

Itt lesz szíved meggyógyulva,
itt lesz lelked megnyugodva

Édesanyám miért is szültél,
 ha ennyire megvetettél?
 De sok mindennek kitettél,
 a bánattól nem kíméltél.

Édesanyám, hol a szíved,
 hol az anyai szerelmed?
 Miért virágzik jégvirágot,
 miért vetted meg a lányod?

De szépen szól a cimbalom,
 mi lesz belőlünk galambom?
 Belőled egy árva madár,
 egyik ágról másikra száll.

Belőlem egy bús gerlice,
 ki a párját elvesztette.
 De szépen szól a muzsika,
 nekem még sincs kedvem soha.

||:Nincsen aki vigasztaljon,
 csak aki megszomorítson.:||

Ha kiindulsz Erdély felől,
 ne nézz rózsám visszafelé.
 Szívednek ne legyen nehéz,
 hogy az idegen földre mész.
 Idegen földön jártamban,
 jutott nékem a bánatból.
 Jut is nékem, amíg élek,
 míg a földön felül élek.

Bármilyen szép vagy te világ,
 benned nincsen semmi vígság.
 Akármerre járok-kelek,
 mindenütt csak búra lelek.
 Semmi öröm, semmi vígság,
 minek akkor ez a világ.

Minek a rózsaszín hajnal,
 ha várni kell mindig búval?
 Minek nékem minden kincsem,
 hogyha nincsen egy víg percem?
 Nem kell nékem, csak temető,
 ott nyugtat meg a teremtó.

Egek, egek bús fellegek,
 hulljatok rám, hogy haljak meg.
 Hulljatok rám, hogy haljak meg,
 hogy a szívem szakadjon meg.

Éjjel nappal mindig iszom,

soha ki nem józanodom.
 Árok, árok keskeny árok,
 nem reméltem, hogy így járok.

Bele estem, benne vagyok,
 abúbánat rabja vagyok.
 Bele estem, benne vagyok,
 nem láthatok, nem hallhatok.

Azért vagyok gyászvirág,
 reám rúg az egész világ.
 Búsulj rózsám, mer' én sírok,
 tőled búcsúzni akarok.

Váljunk el rózsám egymástól,
 Mint a fige a fájától.
 A fige a hideg miatt,
 mi az anyád átka miatt.

Szerettelek, nem kellesz már,
 szidott anyád, ne szidjon már.
 Nem fog engem meg az átka,
 szálljon a maga nyakába.

Nem kívánok egyéb átkot,
 egyél meg egy véka mákot.
 S addig élj, amíg megeszed,
 minden napra egy-egy szemet.

Alja, alja, párna alja,
 nem jól van a fejem alja.
 Gyere babám, igazítsd meg,
 fáj a szívem, te gyógyítsd meg.

Úgy tedd a tűzre a tőkét,
 hogy utána ne szikrázzék.
 Úgy öleld meg a menyecskét,
 hogy utána ne ??????

Úgy kellett volna szeretni,
 hogy azt meg ne tudja senki.
 Megtudta az egész világ,
 minden rosszat rám kiált.

Szól a világ, mit hajtok rá,
 úgy ég a tűz ha tesznek rá.
 Egész világ rólam beszél,
 de azt mind elhordja a szél.

S verjen meg az Isten rózsám,
 ha te nem vagy igaz hozzám.
 Mert én igaz vagyok hozzád,

jobban, mint az édesanyád.

Igaz vótam, mint a gyertya,
nem csalogattalak soha.
Te csaltál meg, nem én téged,
verjen meg az Isten téged.

Szőke víze a Tiszának,
s mond meg babám az anyádnak,
hogy az egész Tisza mentén
nincsen olyan leány, mint én.

Akármilyen reves tőke,
szebb a barna, mint a szőke.
Mert a szőkét víz hajtotta,
de a barnát Isten adta.

Nincs szebb virág a leánynál,
míg a legény utána jár.
Aznap szúrós kóróvá lesz,
mihelyest menyecskévé lesz.

Nincs szelidebb a legénynél,
míg a lánynak mindent ígér.
De mikor megházasodik,
már csak a kocsmában lakik.

Verjen meg az Isten rózsám,
mért nem voltál igaz hozzám.
Mer' én igaz voltam hozzád,
igazabb mint édesanyád.

Nem átkozlak, nem szokásom,
verjen meg sok sóhajtásom.
Verjen meg a piros hajnal,
kibe siratlak jaj szóval.

Verjen meg a piros hajnal,
kibe siratlak jaj szóval.
Verjen meg a sötét éjjel,
de sok örömtől zártál el.

Jaj de sokat áztam-fáztam,
rózsám mikor hozzád jártam.
Jártam hozzád, nem járok már,
szidott anyád, ne szidjon már.

Széles a víz, keskeny palló,
igazán szeretni nem jó.
Mert aki igazán szeret,
megcsalják azt az emberek.

Válassz, válassz, jól meg nézd kit,
mert a szerelem elvakít.
Lám engemet megvakított,
örökre megszorított.

Engem anyám úgy szeretett,
soha táncba sem eresztett.
Mind azt mondja, ki nem tudja,
hogy én nem búsúlok soha.

Ha bánatom öröm volna,
nálamnál vígabb nem volna.
Elosztották a bánatot,
ott sem voltam mégis jutott.

Ha mégegyszer elosztanák,
mind egy cseppig nekem adnák.
Lalalala...
Lalalala....

Fehér galamb ül az ágon,
köszönj kislány az anyádnak.
Köszönd meg a dajkaságát,
ahozzád való jóságát.
Köszönöm édesanyámnak,
hogy felnevelt szép lányának.
Köszönöm a dajkaságát,
irántam való jóságát.

A menyasszony szép virág,
koszorúja gyöngyvirág.
Az a boldog vőlegény,
ki azt mondja, az enyém.
A menyasszony gyöngykoszorú,
csak az én szívem szomorú,
A menyasszony szíve tája,
boldog minden dobbanása.

Virágos a fa teteje,
koszorús a leány feje.
Hullani kell a virágnak,
esküdni kell a leánynak.
Gyere rózsám, gyere már,
mer' a szívem téged vár.
Téged óhajt, téged vár,
téged csókolni nem kár.

Szép a leány, ha lánykort ér,
szép hajával játszik a szél.
De nem tudja, mi a bánat,
ha lánybarátival járhat.
De a leány férjhez megy már,

kalitkába bézárt madár.
Megtudja, hogy mi a bánatot,
mer' az örömtől megvátot.

Szeretnélek, de nem merek,
szeretőd van, attól félek.
Azt hallottam, édes kincsem,
tilt az édesanyád tőlem.
||:Ha tilt, hát szavát fogadd meg,
engem babám tagadjál meg.:||

Bonchidai sűrű berek,
nem terem az epret, meggyet.
Hanem terem vadvirágot,
ibolyát és gyöngyvirágot.

Bonchidai nagy hegy alatt,
ott van egy kút fedél alatt.
Aki abból vizet iszik,
babájától elbúcsúzik.

Úgy meg vagyok búval rakva,
mint a pallagi rózsafa.
Csak egy kettő terem rajta,
mégis terítve alatta.

Úgy elmegyek meglássátok,
hírem soha sem halljátok.
Mikor hírem meghalljátok,
bús levelem olvassátok.

Én Istenem még valaha,
bús életem fordítsd jóra.
Hozd fel a régi napomat,
hozd haza a galambomat.

Szól a világ, mit hajtok rá,
úgy ég a tűz ha tesznek rá.
Ha nem tesznek kialuszik,
míg végtére behamuzik

Szőke vize a Tiszának,
mondd meg rózsám az anyádnak.
Hogy az egész Tisza mentén,
nincsen olyan legény mint én.

De szépen szól a muzsika,
nékem még sincs kedvem soha.
Nincsen aki vígasztaljon,
||:csak aki megszomorítson:||

De szépen szól a cimbalom,
mi lesz belőlünk, galambom?

Belőlem egy árva madár,
||:egyik ágról másikra száll.:||

Ne húzd cigány ezt a vígat,
húzd a legeslegbúsabbat.
Könnyet fakasszon a zene,
||:könny hulljon a hegedűre:||

Húzzad cigány mer' már látom,
hogy múlik az ifiúságom.
Szomorúan keservesen,
||:mint amilyen az én kedvem.:||

Jaj Istenem, de megvertél, engem jobban mindenkinél,
Szőke szeretőt ígértél, s egy barnával kifizettél..
Temetőben kék ibolya, nem leszek szerelmes soha,
láncot veretek szívemre, megmutatom bírok vele.

Szeretnélek, de nem merlek, szeretőd van attól félek,
azt hallottam édes kincsem, tilt az édesanyád tőlem.
Ha tilt, hát szavát fogadd meg, engem babám tagadjál meg.

Ne níz reám süsd le szemed, elégeted a lelkemet,
elégeted a lelkemet, megetted az életemet.
Boldog volt az én életem, amíg szeretni nem kezdtem,
mióta szeretni kezdtem, minden bánatban részt vettem.

Es' az eső szép csendesen,
ne sírj rózsám keservesen.
Ne sírj rózsám keservesen,
majd megsegít a Jóisten.

Szennyes ingem, szennyes gatyám,
Mezőségen lakik anyám.
Nincsen fája se hamuja,
hogy az ingem megszapulja.

Ne nézd, hogy én szennyes vagyok,
mert szívemben nincsen mocsok.
Az az egy pecsét benne van,
szeretlek én rózsám nagyon.

||:Szabad madár, vagy te rózsám,
mégis ritkán jársz el hozzám.:||
Ha én olyan szabad volnék,
minden este nálad volnék,
ajlalala, lalala, lala

||:Este későn ne járj hozzám,
tilalomban tart az anyám.:||
Mond meg virág a rózsának,
tartson szeretőt magának,
tartson szeretőt magának,

ajlalala, lalala, lala

||:Ha elmész is, járj békével,
rólam se felejtkezzél el,:||
Akkor jussak az eszedbe,
mikor kenyér lesz kezvedbe.
aj-lalala, la-lala, lala-la-la-la,

Akkor se jussak egyébről,
csak az igaz szeretetről.
Csak az igaz szeretetről,
ajlalala, lalala, lala

Ne szeressél kettőt-hármat, mer' az egy is elég bánat.

Olyan bánat a szívemen, kétrét hajlott az egeken.
Ha még egyet hajlott volna, szívem kettészakadt volna.
||:Aj Istenem, hogy' éljek meg, hogy a világ ne szóljon meg:||

Szól a világ mit hajlok rá, úgy ég a tűz, ha tesznek rá.
Az egész világ rólam beszél, de azt mind elfújja a szél.
Úgy kellett volna szeretni, hogy azt ne tudja meg senki.
Megtudta az egész világ, minden rosszat reám kiált.
Aj, la, lala, la...._

Ritka tempó

Szék városi nagy hegy alatt,

folyik a szerelem-patak.
Aki abból vizet iszik,
babájától elbúcsúzik.

Szép a tavasz, szép a nyár,
szép aki előttem jár.
Mer' aki előttem jár,
még az éjjel vélem hál.

Véled biz' én nem hálok,
mer' bitangot csinállok!

Sűrű tempó

Karikára legények,

jaj, de lassan veritek!
Megyek én is segítek,
mindjárt jobban veritek!
Hujjujjujjuju

Kék ibolya a temetőn,
haragszik rám a szeretőm.
Ha haragszik, nem bánom,
mással élem világom!
Hujjujjujjuju

Csárdás

Bonchidai menyecskék,
 ugrálnak, mint a kecskék.
 Szeretőjük mindig más,
 az uruk csak ráadás.

Húzzad édes muzsikásom,
 mert én néked megszógálom.
 Vaj aratok, vaj kapálok,
 vaj az éjjel véled hálok.

A kapuba a szekér,
 itt a legény leányt kér,
 ||:de a leány azt mondja:
 Nem megyek férjhez soha.:||

Párnahaja szövetlen,
 derékalja tötetlen.
 ||:A tolluja a tóba,
 a vadréce hordozza.:||

Örömanya jöjjön ki,
 a kapuját nyissa ki.
 ||:Eressze be a vejét,
 a lánya szeretőjét.:||

Ablakomba besütött a holdvilág,
 az én rózsám abban fésüli magát.
 Göndör haját százfelé fújja a szél,
 köszönöm babám, hogy eddig szeretted.

De szeretnék az erdőben fa lenni,
 ott is csak a tölgyfa nevet viselni,
 mert a tölgyfa kék lánggal ég, füst nélkül,
 az én szívem soha nincs bánat nélkül.

De szeretnék az égen csillag lenni,
 az ég alján homályosan ragyogni,
 (ott is csak a hajnalcsillaggal járnai)
 éjfél után megkerülném az eget,
 hadd tudjam meg, hogy a babám kit szeret.

Nem loptam én életemben,
 csak egy csikót Debrecenben,
 ||mégis rám verték a vasat,
 babám szíve majd' meghasad.||

Mikor mentem hazafelé,
 három zsandár állott elém,
 ||azt kérdezték, mi a nevem,
 hol az utazólevelem.||

Megállj zsandár, megmutatom,
 csak a lajbim kigombolom,

||előveszem a revolverem,
ez az utazólevelem.||

Mikor mentem hazafelé,
megnyílt az ég háromfelé,
||ragyogtak rám a csillagok,
mert tudták, hogy árva vagyok.||

Iskolába nem járatnak,
olvasni sem tanítottak,
||két szemedből kiolvasom,
hogyan szívedben bánat vagyon.||

Szeretem én a papot, alalalala,
veszek neki kalapot, alalalala,
de még jobban a papnét, alalalala,
veszek neki kanapét, alalalala.

Jaj Istenem, tégy egy, tégy egy csodát,
változtasd borrá a Tiszát,
||ha a Tisza borból volna,
a szívemnek semmi baja se volna.||

Még azt mondják részeg, részeg vagyok,
pedig én csak jó bort iszogatok.
||A nádszál is ingadozik,
pedig az csak vizet iszik, csuhajja.||

Iskolába nem járatnak,
olvasni sem tanítottak,
||két szemedből kiolvasom,
hogyan szívedben bánat vagyon.||

Friss csárdás

Szeretem én a papot, alalalala,
veszek neki kalapot, alalalala,
de még jobban a papnét, alalalala,
veszek neki kanapét, alalalala.

A kapuban a szekér,
itt a legény leányt kér,
||de a leány azt mondja,
nem megyek férjhez soha.||

Párnahaja szövetlen,
derékalja töltetlen,
||a tolluja a tóba ,
a vadréce hordozza.||

Örömanya jöjjön ki,
a kapuját nyissa ki,
||eressze be a vejét,
a lánya szeretőjét.||

Azt hallottam én a héten,
 leányvásár lesz a héten.
 ||Én is oda fogok menni,
 szőkét-barnát választani.||

Szőkét ne végy, mert beteges,
 pirosat se, mert részeges,
 ||barnát vegyél, az lesz a jó,
 az lesz az ölelni való.||

Jaj Istenem, tégy egy csodát,
 változtasd borrá a Tiszát,
 ||ha a Tisza borból volna,
 a szívemnek semmi baja se volna.||

Még azt mondják részeg, részeg vagyok,
 pedig én csak jó bort iszogatok.
 ||A nádszál is ingadozik,
 pedig az csak vizet iszik, csuhajja.||

Porka

|Elvesztettem sárga lovam ||:patkóját,:||
 a kis vőfély találja meg a ||:nyomát.:||
 Lalalala....

Hétlépés

Mókuska, mókuska, felmászott a fára,
 leesett, leesett, a fekete sárba.
 Doktor bácsi ne gyógyítsa meg,
 huncut a mókus, újra fára megy.

Ablakomba besütött a holdvilág,
 az én rózsám abban fésüli magát.
 Göndör haját százfelé fújja a szél,
 köszönöm babám, hogy eddig szerettedl.

De szeretnék az erdőben fa lenni,
 ott is csak a tölgyfa nevet viselni,
 mert a tölgyfa kék lánggal ég, füst nélkül,
 az én szívem soha nincs bánat nélkül.

De szeretnék az égen csillag lenni,
 az ég alján homályosan ragyogni
 (ott is csak a hajnalcsillaggal járn)
 éjfél után megkerülném az eget,
 hadd tudjam meg, hogy a babám kit szeret.

Zsuzsanna-köszöntő

Sok Zsuzsanna napokat, vígan megélhess,
 napjaidat számlálni, ne légyen terhes.
 Az ég harmatja szívedet újítsa,
 áldások árja házadat elborítsa.

Tenéked minden öröm holtig adassék,
amellett semmi bánat ne barátkozzék.
Légyen éltednek virága mind kinyílt,
szíved ne szenvedjen semmi sebes nyílt.

Véglen az egek várát vígan szemlélhesd,
ott aztán az életet, jobbra cserélhesd.
Az Úr a boldog életben részt adjon,
a szentek serge körébe fogadjon, de fogadjon.

Lakodalmas szövegek

A kapuba a szekér,
itt a legény leányt kér,
de a leány azt mondja:
Nem megyek férjhez soha.

Azt hallottam én a héten,
leányvásár lesz a héten.
Én is oda fogok menni,
szőkét, barnát választani.

Szőkét ne végy, mert beteges,
pirosat se, mert részeges.
Barnát vegyél, az lesz a jó,
az lesz a dologra való.

Aki rajtunk báméskodik,
az is ide kívánczozik.
Ide biza ne jöjjön,
vagyunk műk itt elegen.
(csak gyerekek éneke)

Vonulós nóta

Hat ökör járomba,
magam vagyok zálogba.
Gyere rózsám váltsál ki,
ne hagyjál elhervadni.

A menyasszony szép virág,
koszorúja gyöngyvirág.
Az a boldog vőlegény,
ki azt mondja: az enyém.

A menyasszony gyöngykoszorú,
csak az én szívem szomorú.
A menyasszony szíve tája,
boldog minden dobbanása.

Fehér galamb házunk felett,
édesanyám, Isten veled.
Köszönöm, hogy felneveltél,
áldjon meg az Isten ezér.

Templomi ének

Isten égi atyám, ím előtted állva,
 áldást kérünk tőled ez új házasságra.
 Hallgasd meg imánkat, vedd őket kegyelmedbe,
 igaz szeretettel, szíveiket fűzd egybe.

Aki téged áldva, áldást csak tőled várna,
 áldást, boldogságot adj Uram ez új párnak,
 szenteld meg, ó Isten!

Négyes (magyar)

Hajtsd ki rózsám az ökröket,
 legeltesd meg szegényeket.
 Szénafűre ne hajtsd őket,
 mert elveszik a szűrödet.

Az én rózsám szemöldöke,
 többet ér, mint a hat ökre.
 Mer az ökör szántó-vető,
 de a rózsám hű szerető.

Mit ér az a szép magas ház,
 kívül-belül fekete gyász.
 Mit ér az a szép hat ökör,
 ha engem a bánat gyötör.

Lassú

||:Gondold meg édesem, elejét utolját,:||
 hogy kivel kötöd le két szemed világát.
 ||:Mer nem tiszta búza, hogy learathasd,:||
 mer nem kölcsön kenyér, hogy learathasd. (fiúk)

Jaj Istenen, de víg voltam,
 míg az anyám lánya voltam.
 De most, hogy a másé lettem,
 jaj Istenem, mi lesz velem,
 jaj Istenem, mi lesz velem, csuhajja.

||:A pántlika könnyű gúnya,:||
 mer azt a szél könnyem fújja, aj-lala
 De a párta nehéz gúnya,
 mer a gond azt holtig nyomja, aj-lalala...

Aradi

Jaj, de búsan süt az őszi nap sugára,
 az aradi várnagy börtön ablakjára.
 Szánja aztat 13 magyar vitéz,
 ki a börtön fenekén a halálra kész.

Elítélték sorban mind a tizenhármát,
 szóttek-fontak a nyakukba ezer vádat.

Elnevezték fölségsértő pártütőknek,
 hogy a magyar szabadságért harcra keltek.

Uramfia, az ítélet akasztófa,
 mintha gyáva útonállók lettek volna!
 Mintha méltók nem lennének egy lövésre,
 férfiakhoz, katonákhoz illő végre.

Vőfi szövegek

A mi menyasszonyunk nékem azt beszél,
 hogy mi közöttünk párját nem szemléli.
 Már ő is szeretné pártáját letenni,
 ha a násznagyurunk néki megengedi.

Most aztán muzsikás a mizsikád sírjon,
 úgy, hogy a menyasszony füle megnémuljon.
 Húzd el Rákóczinak azt a szép nótáját,
 amit sírva fújt, mikor vívta szabadságát.

Nem látok én közöttük egyet sem apácát,
 járjuk el hát szépen a menyasszony táncát.

"Elvesztettem sárga lovam patkóját"

Vőfi szöveg konytolás után

Szép menyasszonyunkat kissé félrehívtam,
 hogy néki ma háza táját bemutassam.
 Akkor még leány volt a mi menyasszonyunk,
 most, mint új menyecskét e házba behoztuk.

Feltettük fejére fésűjét és kontyát,
 felruháztuk vele férje háza gondját.
 Nagy kötelesség szállott a vállára,
 adjon Isten erőt az elhordozására!

"Erdő, erdő, kerek erdő..."

(Szék - Magyar vagy négyes)

Erdő, erdő, kerek erdő,
 De szép madár lakja kettő,
 Kék a lába, zöld a szárnya,
 Piros a rózsám orcája.
 Olyan piros, mint a vér,
 Tőlem gyakran csókot kér,
 De én bizony nem adok,
 Inkább jól megátkozom.
 Kilenc fia néma legyen,
 A tizedik leány legyen,
 Az is olyan csalfa legyen,
 Ország-világ híre legyen.
 Kinek nincsen szeretője,
 Menjen ki a zöld erdőbe,
 Írja fel egy falevélre,
 Néki nincsen szeretője.

Kinek nincs kedve itt lakni,
 Menjen mennyországba lakni,
 Építsen az égre házat,
 Ott nem éri semmi bánat.
 Építsen az ég szélére,
 Ott nem éri semmi féle,
 Építsen az égre házat,
 Ott nem éri semmi bánat.
 Szeress rózsám, csak nézd meg kit,
 Mer' a szerelem megvakít,
 Engemet is megvakított,
 Örökre megszomorított.
 Olyan furcsa kedvem vagyok,
 A szökét szeretem nagyon,
 A barna sem ellenségem,
 Most is ő a feleségem.

* * * * *

"Ezek a szép szász leányok..."

(Szék - Magyar vagy négyes)

Ezek a szép szász leányok,
 Kihúzósz kendőbe járnak,
 Ki van húzva a kendőjek,
 Elhagyta a szeretőjek.
 Illik a tánc a cudarnak,
 Minden rongya lobog annak,
 Lobog elől, lobog hátul,
 Lobog minden oldaláról.
 A kisasszony azt hiszi,
 Hogy a betyár elveszi,
 Ne higgye azt előre,
 Semmi válik belőle.
 A kisasszony piparéz,
 Mindig a tükörbe néz,
 A kisasszony gyöngye teste,
 Megkívánja minden este.
 Iszom, iszom, mindig iszom,
 Soha ki nem józanodom,
 Árok, árok, keskeny árok,
 Nem reméltem, hogy így járok.
 Beleestem, benne vagyok,
 A búbánat rabja vagyok,
 Beleestem, benne vagyok,
 Nem láthatok, nem hallhatok.
 Azért vagyok gyászvirág,
 Reám rúg az egész világ,
 Búsulj rózsám, mert én sírok,
 Tőled búcsúzni akarok.
 Váljunk el rózsám egymástól,
 Mint a fige a fájától,
 A fige a hideg miatt,
 Mi az anyád átka miatt.

Szerettelek, nem kellesz már,
 Szidott anyád, ne szidjon már,
 Nem fog engem meg az átka,
 Szálljon a maga nyakába.
 Nem kívánok egyéb átkot,
 Egyél meg egy véka mákot,
 Addig élj, amíg megeszed,
 Minden napra egy-egy szemet.
 Minek nékem a nagy kőház,
 Kívül-belül fekete gyász,
 Minek nékem a hat ökör,
 Ha engem a bánat gyötör.
 Egek, egek bús fellegek,
 Hulljatok rám, hogy halljak meg,
 Hulljatok rám, hogy halljak meg,
 Hogy a szívem hasadjon meg.

* * * * *

"Magas hegyről foly le a víz..."

(Szék - Magyar vagy négyes)

Magas hegyről foly le a víz,
 Bennem rózsám többet ne bízz,
 Ha bízol is csak úgy bízzál,
 Szeretőről gondoskodjál!
 Mért búsulsz, tán megbántad már,
 Hogy engemet megbántottál,
 Sose búsulj úgysis késő,
 Ami elmúlt vissza nem jő.

* * * * *

"Szennyes ingem, szennyes gatyá..."

(Szék - Magyar vagy négyes)

Szennyes ingem, szennyes gatyám,
 Mezőségen lakik anyám,
 Nincsen fája se hamuja,
 Hogy az ingem megszapulja.
 Ne nézd, hogy én szennyes vagyok,
 Mert szívembe nincsen mocskok,
 Az az egy pecsét benne van,
 Szeretlek én rózsán nagyon.
 Itt is terem sok szép virág,
 Madár dalol, szép a világ,
 De az mind semmit ér nekem,
 Ha a babám, nem ölelem.
 Ess az eső szép csendesen,
 Ne sírj rózsám keservesen,
 Ne sírj rózsám keservesen,
 Majd megsegít a jó Isten.
 Látod rózsám azt a hegyet,
 Menjünk oda, szedjünk meggyet,
 Menjünk oda, szedjünk meggyet,
 Csókot is kapsz, de csak egyet.
 Elment az én rózsám Pestre,
 Hazajön holnap estére,

Ha hazajön, hazavárom,
De ha nem jön, azt se bánom.

* * * * *

"Fehér galamb ül az ágon..."

(Szék - Magyar vagy négyes)

Fehér galamb ül az ágon,
Köszönj kislány az anyádnak,
Köszönd meg a dajkaságát,
A hozzád való jóságát.
Köszönöm édesanyámnak,
Hogy felnevelt szép lányának,
Köszönöm a dajkaságát,
Írántam való jóságát.
A mennyasszony szép virág,
Koszorúja gyöngyvirág.
Az a boldog vőlegény,
Ki azt mondja, az enyém.
A mennyasszony gyöngykoszorú,
Csak az én szívem szomorú,
A mennyasszony szíve tája,
Boldog minden dobbanása.
Virágos a fa teteje,
Koszorús a leány feje,
Hullani kell a virágnak,
Esküdni kell a leánynak.
Gyere rózsám, gyere már,
Mer' a szívem téged vár,
Téged óhajt, téged vár,
Téged csókolni nem kár.
Szép a leány, ha lánykort ér,
Szép hajával játszik a szél,
Nem tudja, hogy mi a bánat,
Ha lánybarátival játszhat.
De a leány férjhez megy már,
Kalitkába bézárt madár,
Megtudja, hogy mi a bánat,
S az örömtől már megválhat.

* * * * *

"Szeress rózsám, csak nézd meg kit..."

(Szék - Magyar vagy négyes)

Szeress rózsám, csak nézd meg kit,
Mer' a szerelem megvakít,
Engemet is megvakított,
Örökre megszorított. (aj-la-la-la...)
Lefelé folyik a Tisza,
Nem folyik az többet vissza,
Panaszos a babám csókja,
Ha sajnálja, vegye vissza.
Árva vagyok apa nélkül,
De még árvább anya nélkül.
Árva vagyok, senkim sincsen,
Csak egyedül az Úristen.

* * * * *

"Úgy kellett volna szeretni..."*(Szék - Magyar vagy négyes)*

Úgy kellett volna szeretni,
 Hogy azt meg ne tudja senki,
 Megtudta az egész világ,
 Minden rosszat reám kiállt.
 Szól a világ, mit hajtok rá,
 Úgy ég a tűz, ha tesznek rá,
 Egész világ rólam beszél,
 De azt mind elhordja a szél.
 S verjen meg az Isten rózsám,
 Ha te nem vagy igaz hozzám,
 Mer' én igaz vagyok hozzád,
 Jobban, mint az édesanyád.
 Igaz voltam, mint a gyertya,
 Nem csalogattalak soha,
 Te csaltál meg, nem én téged,
 Verjen meg az Isten téged.
 Szőke vize a Tiszának,
 S mondd meg babám az anyádnak,
 Hogy az egész Tisza mentén,
 Nincsen olyan leány, mint én.
 Akármilyen reves tőke,
 Szébb a barna, mint a szőke,
 Mert a szőkét víz hajtotta,
 De a barnát, Isten adta.

* * * * *

"Esik eső, szakad, szakad..."*(Szék - Magyar vagy négyes)*

Esik eső, szakad, szakad,
 Szeretnélek, de nem szabad,
 Szeretnélek, de nem merlek,
 Szeretőd van, attól félek.
 Adj utat rózsám a búnak,
 Ne higgy minden csalfa szónak,
 Irigyeim annyin vannak,
 Mint a kutyák, úgy ugatnak.

* * * * *

"Ez a világ amilyen nagy..."*(Szék - Magyar vagy négyes)*

Ez a világ amilyen nagy,
 Te, galambom, oly kicsiny vagy,
 De ha téged bírhatnálak,
 A világért nem adnálak.
 Te vagy a nap, én az éjjel,
 Teljes teli sötétséggel,
 Ha szívünk összeolvadna,
 Rám be szép hajnal hasadna!
 Ne nézz reám, süsd le szemed-
 Elégeti a lelkemet!

De hisz úgysem szeretsz engem,
Égjen el hát árva lelkem.

* * * * *

"Ablakomba besütött a holdvilág..."

(Szék - Lassú)

Ablakomba besütött a holdvilág,
Az én babám abba fésüli magát,
Göndör haját százfelé fújja a szél,
Köszönöm babám, hogy eddig szerettél.
Nem is voltam én az oka semminek,
Édesanyám volt az oka mindennek,
Mert nem adott engem oda olyannak,
Kit a szívem kiválasztott magának.
De szeretnék az erőbe fa lenni,
Ott is csak a hajnalcsillaggal járni,
Éjfél tájban megkerülném az eget,
Hogy tudjam meg, hogy a babám ki szeret,
De szeretnék az erdőbe fa lenni,
Ott is csak a tölgyfa nevet viselni,
Mer' a tölgyfa kék lánggal ég füst nélkül,
Az én szívem soha sincs bánat nélkül.
Szép a csikó, ha szépen felnyergelik,
Szép a babám, ha szépen felöltözik,
Mikor megyen a templomba előttem,
Az én szívem majd kirepül belőlem.

* * * * *

"Erdő mellett de magos..."

(Szék - Lassú)

Erdő mellett de magos, erdő mellett de magos a kaszárnya,
Oda leszek sejahaj, odaleszek három évre bezárva,
Az erdei dalos madárnak is van párja, van párja,
Csak én magam egyedül, csak én magam egyedül vagyok árva.
Este fogom sejahaj, este fogom a lovamat nyergelni,
Reggelig tart sejahaj, reggelig tart a szerszámot rátenni,
Csillag ragyog kispeljovam fején, nem kantár, nem kantár,
Nem is legény, nem is az, nem is legény, ki a lányokhoz nem jár.
Szomszédasszony sejahaj, szomszédasszony mondja meg a lányának,
Selyem ágát vesse meg, selyem ágát vesse meg a bakának,
Mert a baka gyalog masírozik, elfárad, elfárad,
Gyöngé szívét sejahaj, gyöngé szívét megöli a búbánat.

* * * * *

"Erdő, erdő, erdő, marosszéki kerek erdő..."

(Szék - Lassú)

Erdő, erdő, erdő, marosszéki kerek erdő,
Rigó, rigó madár benne a kerülő,
Én is voltam a sűrű erdő kerülője,
Egy szép barna legény igaz szívű szeretője.
Várni, várni babám, de sokat kell várni,
Egy szép barna lányér' három évet kell szolgálni,
Összegyűjtöm a sűrű könnyeim tentának,
Rózsás leveleket írok haza a babámnak.

S fogsz te régi babám, fogsz te értem sírni,
 Fogsz te még énnékem tábori lapokat írni,
 Tentaceruzával lesz a címe írva,
 S szívem fájdalmai lesznek abba beleírva.
 S rigó, rigó madár felszállott az ágra,
 Mind csak azt dalolja, elhagyta a párja,
 Engemet is elhagyott a babám,
 Még se sírok érte, mint a sárgarigó madár.

* * * * *

"Este van, este van, de nem minden lánynak..."

(Szék - Lassú)

Este van, este van, de nem minden lánynak,
 Csak annak a lánynak, kihez sokan járnak,
 Hozzám nem jár senki, nekem nincs is este,
 Nekem minden este gyászosra van festve.
 Istenem, Istenem, én édes Istenem,
 Hogy kell e világot búval is eltöltsem,
 Egy esztendő, kettő búval is eltelik,
 Ej, de az enyém sok, soha el nem telik.

* * * * *

"Ez az utca bánat utca, bánat utca..."

(Szék - Lassú)

Ez az utca bánat utca, bánat utca,
 Bánat kövel van kirakva, van kirakva
 Azt is az én rózsám rakta,
 Hogy én járjak sírva rajta.
 Nem járok én, nem járok én sírva rajta,
 Járjon aki, járjon aki kirakatta,
 Nem járok én sírva rajta,
 Járjon aki kirakatta.
 Két fekete göndör szőrű lovam vagyom,
 Még az éjjel az egyiket elmulatom,
 Elmulatom, nem sajnálom,
 Szerettelek, csak azt bánom.

* * * * *

"Jól gondold meg rózsám..."

(Szék - Lassú)

Jól gondold meg rózsám,
 Elejét, utolját,
 Hogy kivel kötöd le,
 Életednek sorát.
 Mer' nem kölcsön kenyér,
 Hogy visszaadhassad,
 Sem nem tiszta búza,
 Hogy learathassad.
 Fúvom az énekem,
 De nem jókedvemből,
 Csak a bú fútatja,
 Szomorú szívemből.

* * * * *

"Márványkőből, márványkőből van a Tisza feneke..."

(Szék - Lassú)

Márványkőből, márványkőből van a Tisza feneke,
 Gyöngge vagy még, gyöngge vagy még babám a szerelemre,
 Gyöngeséged nem annyira sajnálom,
 Szép vagy babám, csuhaj jó vagy babám, nehéz tőled megválnom.
 De szeretnék, de szeretnék, a királlyal beszélni,
 De még jobban, de még jobban a szobájába bemenni,
 Megmondanám a királynak magának,
 Lányokat is szép asszonyokat is sorozzon be magának.
 De a király, de a király azt írta a levélbe,
 Nem illik a, nem illik a leány a seregébe,
 Mert a lánynak 33 szoknya kell,
 Szoknya mellé, csuhaj a lábára, tulipános csizma kell.
 (Mert a lánynak 33 szoknya kell,
 Szoknya mellé, csuhaj szoknya mellé '47-es baka kell.)

* * * * *

"Székvárosi halastó, de halastó..."

(Szék - Lassú)

Székvárosi halastó, de halastó,
 Beleestem szekeresüst, lovastul,
 Gyere babám, váltsál ki, de csuhaj váltsál ki,
 Ne hagyjál a halastóba meghalni.
 Kiváltalak jó galambom, ki, ki, ki,
 Nem hagylak a halastóba meghalni,
 Eladom a jegykendőm, s a karikagyűrűmet,
 S az árából kiváltom a szeretőm.
 Én az utcán le se, fel se mehetek,
 Mind azt mondják, hogy szeretőt keresek,
 Fekete gyász a ruhám, fehér az én zsebkendőm,
 Székvárosi magyar lány a szeretőm.

* * * * *

"Tele van a sötét égbolt ragyogó csillaggal..."

(Szék - Lassú)

Tele van a sötét égbolt ragyogó csillaggal,
 Tele van az én szívem is keserű bánattal.
 Mit ér nékem, mit ér nékem csillag ragyogása,
 Ha az én bús szívemnek, nincs vigasztalása.
 Látod életemet, nem igen gyönyörű,
 Mind a két orcámon folydogál a könnyű.
 Ha tudat határát rövid szerelmednek,
 Mért nem hagytál békét én árva fejemnek.
 Szabad a madárnak, ágról-ágra leszállni,
 Csak nékem nem szabad Tehozzád eljánni,
 Áldd meg Isten, áldd meg a szeretőm házáat,
 De még jobban áldd meg a benne lakóját.

* * * * *

"Verbuválnak Szék városán kötéllel..."

(Szék - Lassú)

Verbuválnak Szék városán kötéllel,
 Megfogják a szegény legényt erővel,
 //: A gazdagnak öt-hat fiát, // nem bántják,
 A szegénynek, ha egy is van elfogják.

Hátrakötik a két karját kötéllel,
 Úgy kísérik Kolozsvárra fegyverrel,
 //: Utána megy apja-anyja :// siratják,
 Kérik vissza, semmi pénzér' nem adják.
 Apám, anyám térjél vissza szomorán,
 Neveld többi gyermekedet szigorán,
 //: Neveld többi gyermekedet, :// szigorán,
 Hogy fogja el a vármegye szaporán.

* * * * *

"Gyötör engem a szerelem, nem táplál..."

(Szék - Lassú)

Gyötör engem a szerelem, nem táplál,
 Gyötör engem a szerelem, nem táplál,
 Árva szívem nyugodalmat nem talál.
 Árva szívem nyugodalmat nem talál.
 Ázom, ázom, azt gondoltam, hogy esik,
 Ázom, ázom, azt gondoltam, hogy esik,
 Pedig csak a két bús szemem könnyezik.
 Pedig csak a két bús szemem könnyezik.

* * * * *

"Le is szállnak, fel is szállnak a fecskék..."

(Szék - Lassú)

Le is szállnak, fel is szállnak a fecskék,
 Jaj, de búsán telnek tőlem az esték,
 Látod, babám, eljöhetnél egy este,
 Meglátnád a bús szívemet lefestve,
 Meglátnád a két halovány orcámat,
 Melyet érted megsárgított a bánat.
 El is mennék én hozzátok egy este,
 Ha az anyád a kapuba nem lesne,
 De az anyád olyan huncut menyecske,
 Meghallgatta, mit beszéltünk az este.

* * * * *

"Adriai jeges tenger hányja-veti a hullámo..."

(Szék - Lassú szapora)

Adriai jeges tenger hányja-veti a hullámot,
 Ez a csinos barna kislány szedi a virágot,
 Szedjed csárdás kisangyalom kössed bokrétába,
 Így is, úgy is nemsokára kell a csákóm oldalára.
 Mind azt mondják a faluba, hogy én büszke leány vagyok,
 Pedig én még falumbeli szeretőt sem tartok,
 Ha tartottam szép szeretőt megszenvedtem érte,
 Cudar világ, kutya világ soha ne hányja szememre.
 Mikor megyek hazafelé, sej a magam falujába,
 Rövid szárú rámás csizma elmerül a sárba,
 Rövid szárú rámás csizma elmerül a sárba,
 Székvárosi büszke lányok máma láttok utoljára.
 Ha a legényt besorozzák, csákót tesznek a fejére,
 Megesketik, hogy az ellent vágja-üti egyre,
 Lédungot is kap a legény hat vasat egy napra,
 Nem elég a babájának képes levelezőlapra.

* * * * *

"Nem loptam én életembe..."

(Szék - Lassú szapora)

Nem loptam én életembe,
Csak hat ökröt Debrecenbe,
Mégis rám verték a vasat,
Babám szíve majd meghasad.
Elhajtottam a vásárba,
Kettőt adtam áldomásba,
Kettőt adtam a bírónak,
Kettőt a szabadítómnak.
Nem loptam én életembe,
Csak egy csikót, Debrecenbe,
Mégis rám verték a vasat,
Babám szíve majd meghasadt.
Mikor mentem hazafelé,
3 zsandár állott elém,
Azt kérdezték, mi a nevem,
Hol az utazólevelem.
Állj meg zsandár, megmutatom,
Csak a lajbim kigombolom,
Előveszem a revolverem,
Ez az utazólevelem.
Mikor mentem hazafelé,
Megnyílt az ég háromfelé,
Ragyogtak rám a csillagok,
Mert tudták, hogy árva vagyok.

* * * * *

"A kapuba a szekér..."

(Szék - Csárdás)

A kapuba a szekér,
Itt a legény, leányt kér,
De a leány azt mondja,
Nem megyek férjhez soha.
Párnahaja szövetlen,
Derékalja tötetlen,
A tolluja a tóba,
A vadréce hordozza.
Örömanya jöjjön ki,
A kapuját nyissa ki,
Eressze be a vejét,
A lánya szeretőjét.
Nyisd ki rózsám az ajtót,
Nem vagyunk végrehajtók,
Nem jöttünk mi adót szedni,
Csak téged akarunk vinni.
Nyisd ki rózsám az ajtót,
Magyar kopogtat, nem tót,
Se nem cigány, se nem tót,
Itt van a te galambod.
Jaj, de későn nyitod ki,
Mintha nem tudnád, hogy ki,

Mintha nem tudnád, hogy ki,
 Ki várakozik itt ki.
 Hej, Felszegről jövünk mi,
 Szép mennyasszonyt hozunk mi,
 Szép a híre, szép a neve,
 Szép a magaviselete.
 Örömanya jöjjön ki,
 Hogy a kaput nyissa ki,
 Hoztunk kendnek segítséget,
 A fiának feleséget.
 Lesz, ki házát kiséperje,
 Lesz, ki haját megtépdesse,
 Lesz, ki haját megtépdesse,
 Lesz, ki kendet meglökdösse.
 Azt halottam én a héten,
 Leányvásár lesz a réten,
 Én is oda fogok menni,
 Szőkét, barnát választani.
 Szőkét ne végy, mert beteges,
 Pirosat se, mert részeges,
 Barnát vegyél az lesz a jó,
 Az lesz az ölelni való.

* * * * *

"Bonchidai menyecskék..."

(Szék - Csárdás)

Bonchidai menyecskék,
 Ugrálnak, mit a kecskék,
 Szeretjük mindig más,
 Az uruk csak ráadás.
 Aj-la-la-la...
 Bonchidai menyecskék,
 Ugrálnak, mint a kecskék,
 Hazajönnek vizesen,
 Csókot adnak szívesen.
 Bonchidai hegy alatt,
 A kabátom ottmaradt,
 Bonchidai hegy alatt,
 A gatyám is ottmaradt.
 Bonchidai leányok,
 Olyan szelíd bárányok,
 Nyírni hagyják magukat,
 Árulják a gyapjukat.
 Bonchidai híd alatt,
 Lányok sütik a halat,
 Papirosba takarják,
 A legénynek úgy adják.
 Viszik, viszik a szilvát,
 Válogatják a javát,
 Én is ettem belőle,
 Szerelmes lettem tőle.
 Bonchidai nagy hegy alatt,
 Ott van egy kút fedél alatt,

Aki abból vizet iszik,
 Babájától elbúcsúzik.
 Ne nézz reám, ne, ne, ne,
 Mert nem vagyok a fene,
 Nem akarlak megenni,
 Csak a szemed kivenni.
 Ne nézz rózsám a szemembe,
 Mert vér cseppen a szívemre,
 Ha vér cseppen a szívemre,
 Meghalok szégyenletembe.
 Székvárosi magas torony,
 Beleakadt az ostrom,
 Gyere babám, akaszd ki,
 A nyavalya törjön ki.

* * * * *

"Jaj, Istenem, adj egyet..."

(Szék - Csárdás)

Jaj, Istenem, adj egyet,
 Sohase kérek többet,
 Jaj, Istenem, adj egy jót,
 Adj egy kedvemre valót!
 Jaj, Istenem, adj egy krajcárt,
 Hadd vegyek egy kis pálinkát,
 Jaj, Istenem, adjál kettőt,
 Hadd vegyek egy hû szeretőt!
 Szerettelek sok ideig,
 Estétől fogva reggelig,
 Ugye babám, de nagy idő,
 Száradjon beléd a tüdő!
 Szeretett a fene soha,
 Csak meg voltam véled szokva,
 Úgy meg voltam véled szokva,
 El sem felejtelek soha!

* * * * *

"A káplán úr azt mondja..."

(Szék - Csárdás)

A káplán úr azt mondja, tralajlalala,
 Ne járjak a tilosba,
 Néki is a szája jár,
 Minden éjjel mással hál.
 Szeretem én a papot,
 Veszek neki kalapot,
 De még jobban a papnét,
 Veszek neki kanapét.

* * * * *

"Kimentem én az erdőbe, az erdőbe..."

(Szék - Csárdás)

Kimentem én az erdőbe, az erdőbe,
 Ráléptem egy venyigére, venyigére,
 Venyigére, venyigére, venyigére,
 Fáj a szívem a szökére, a szökére.

Kimentem én az utcára, az utcára,
 Ráléptem egy szalmaszálla, szalmaszálla,
 Szalmaszálla, szalmaszálla, szalmaszálla,
 Fáj a szívem a barnára, a barnára.
 Kimentem én a piacra, a piacra,
 Ráléptem egy papirosra, papirosra,
 Papirosra, papirosra, papirosra,
 Fáj a szívem a pirosra, a pirosra.
 Bujdosik az árva madár, nincsen párja,
 Hát az én bús árva szívem hogyan fájna!

* * * * *

"Magos a dési temető, mellette egy sűrű erdő..."

(Szék - Csárdás)

Magos a dési temető, mellette egy sűrű erdő,
 Magos a dési temető, mellette egy sűrű erdő,
 Ott bujdosik, a kedvesem, odamegyek megkeresem.
 Ott bujdosik, a kedvesem, odamegyek megkeresem.
 Jaj de soká, jaj de régen jártam egy virágos réten,
 Jaj de soká, jaj de régen jártam egy virágos réten,
 Ott láttam egy kismadarat, kérdeztem a galambomat.
 Ott láttam egy kismadarat, kérdeztem a galambomat.
 Azt mondta, hogy látta, látta, egy kislány keblére zárta,
 Azt mondta, hogy látta, látta, egy kislány keblére zárta,
 Ha elvette, éljen vele, csak előttem ne ölelje.
 Ha elvette, éljen vele, csak előttem ne ölelje.
 Ha elvette, éljen vele, ölje meg a bú mellette,
 Ha elvette, éljen vele, ölje meg a bú mellette,
 Öröme is annyi legyen, amennyit ő csinált nekem.
 Öröme is annyi legyen, amennyit ő csinált nekem.

* * * * *

"Tele van a temető árka vízzel..."

(Szék - Csárdás)

Tele van a temető árka vízzel,
 Tele van a szívem keserűséggel,
 Jó az isten, leaszttja a vizet,
 Sej, visszahozza a régi szeretőmet.
 Menj el babám, menj el, hogy ne lássalak,
 Mer' én téged nagyon megutáltalak,
 Kikísérlek kilenc falu határon,
 Sej, hogy ne lássalak ezen a világon.
 Fáj a szívem, gyógyítani, nem lehet,
 Majd meggyógyít, aki szívből megszeret.
 Majd meggyógyít a koporsó deszkája,
 Sej, mikor a föld zuhogva hull reája.

"Erdő, erdő, erdő, marosszéki kerek erdő..."

(Lassú szapora)

Erdő, erdő, erdő, marosszéki kerek erdő,
 Rigó, rigó madár benne a kerülő,
 Én is voltam a sűrű erdő kerülője,
 Egy szép barna legény igaz szívű szeretője.

Várni, várni babám, de sokat kell várni,
 Egy szép barna lányér' három évet kell szolgálni,
 Összegyűjtöm a sűrű könnyeim tentának,
 Rózsás leveleket írok haza a babámnak.
 S fogsz te régi babám, fogsz te értem sírni,
 Fogsz te még énnékem tábori lapokat írni,
 Tentaceruzával lesz a címe írva,
 S szívem fájdalmai lesznek abba beleírva.
 S rigó, rigó madár felszállott az ágra,
 Mind csak azt dalolja, elhagyta a párja,
 Engemet is elhagyott a babám,
 Még se sírok érte, mint a sárgarigó madár.
"Székvárosi halastó, de halastó..." (*Lassú szapora*)

Székvárosi halastó, de halastó,
 Beleestem szekeresetül, lovastul,
 Gyere babám, váltsál ki, de csuhaj váltsál ki,
 Ne hagyjál a halastóba meghalni.
 Kiváltalak jó galambom, ki, ki, ki,
 Nem hagylak a halastóba meghalni,
 Eladom a jegykendőm, s a karikagyűrűmet,
 S az árából kiváltom a szeretőm.
 Én az utcán le se, fel se mehetek,
 Mind azt mondják, hogy szeretőt keresek,
 Fekete gyász a ruhám, fehér az én zsebkendőm,
 Székvárosi magyar lány a szeretőm.

"Erdő mellett de magos..." (*Lassú szapora*)
 Erdő mellett de magos, erdő mellett de magos a kaszárnya,
 Oda leszek sejahaj, odaleszek három évre bezárva,
 Az erdei dalos madárnak is van párja, van párja,
 Csak én magam egyedül, csak én magam egyedül vagyok árva.
 Este fogom sejahaj, este fogom a lovamat nyergelni,
 Reggelig tart sejahaj, reggelig tart a szerszámot rátenni,
 Csillag ragyog kispeljlovam fején, nem kantár, nem kantár,
 Nem is legény, nem is az, nem is legény, ki a lányokhoz nem jár.
 Szomszédasszony sejahaj, szomszédasszony mondja meg a lányának,
 Selyem ágát vesse meg, selyem ágát vesse meg a bakának,
 Mert a baka gyalog masírozik, elfárad, elfárad,
 Gyöngé szívét sejahaj, gyöngé szívét megöli a búbánat.

"Adriai jeges tenger hányja-veti a hullámo..."

(*Szék - Lassú szapora*)
 Adriai jeges tenger hányja-veti a hullámot,
 Ez a csinos barna kislány szedi a virágot,
 Szedjed csárdás kisangyalom kössed bokkrétába,
 Így is, úgy is nemsokára kell a csákóm oldalára.
 Mind azt mondják a faluba, hogy én büszke leány vagyok,
 Pedig én még falumbeli szeretőt sem tartok,
 Ha tartottam szép szeretőt megszenvedtem érte,
 Cudar világ, kutya világ soha ne hányja szememre.

Mikor megyek hazafelé, sej a magam falujába,
 Rövid szárú rámás csizma elmerül a sárba,
 Rövid szárú rámás csizma elmerül a sárba,
 Székvárosi büszke lányok máma láttok utoljára.
 Ha a legényt besorozzák, csákót tesznek a fejére,
 Megesketik, hogy az ellent vágja-üti egyre,
 Lédungot is kap a legény hat vasat egy napra,
 Nem elég a babájának képes levelezőlapra.

* * * * *

"Nem loptam én életembe..." (*Lassú szapora*)

Nem loptam én életembe,
 Csak hat ökröt Debrecenbe,
 Mégis rám verték a vasat,
 Babám szíve majd meghasad.
 Elhajtottam a vásárba,
 Kettőt adtam áldomásba,
 Kettőt adtam a bírónak,
 Kettőt a szabadítómnak.
 Nem loptam én életembe,
 Csak egy csikót, Debrecenbe,
 Mégis rám verték a vasat,
 Babám szíve majd meghasadt.
 Mikor mentem hazafelé,
 3 zsandár állott elém,
 Azt kérdezték, mi a nevem,
 Hol az utazólevelem.
 Állj meg zsandár, megmutatom,
 Csak a lajbim kigombolom,
 Előveszem a revolverem,
 Ez az utazólevelem.
 Mikor mentem hazafelé,
 Megnyílt az ég háromfelé,
 Ragyogtak rám a csillagok,
 Mert tudták, hogy árva vagyok.